

Lucijan
Vuga

LIKI
SE RAZSTAVIJO
V ŠOP ČRTJA

kadar vzameš nehoteno
se razbarvajo prelive
liki se razstavijo v šop črtja
da na kamnu obsediš in nič ne čakaš

tok šumi ti po spominu reke
vrbje skriva breg osrčja
in se odmikajo prometne ceste

za ležaj se umakne trava pesku
a ni ukaza po razrvanem živčevju

dovolj so diapozitivi čistopisja

IZ PIKE
KONTRASTA
SE V BELINI
OPIJAVA

mrak je oglat in počasen
sede ti na hrbet in se tišči za čop
zvoni po telefonu nepretrgano
in iz prav take daljave molči in molči

greva ujeta v korak čim bolj naravnost
vse je umiril mraz

in je prav lepo saj kadar želiva se skrijeva
a pod belimi drevesi je bolj svetel dan

daleč spodaj na cesti je črna lisa
prav tako hitro gre kakor midva
taka neznatna ostaja v obzorju
iz pike kontrasta se v belini opijava

STULJEN ko razseka veter prostor
OBČUTIM se v zavesah razleti in osuje
DA SE RUŠI sedim ob steni v nizkem blazinjaku
ZIMA in gledam svoje noge daleč v polmraku

prihuljen hlad pri tleh se plazi
in neopazno liže me navzgor po bedrih
kar naenkrat mi stisne koš in vreže v pleča
stuljen občutim da se ruši zima

plamenčki ljubijo se v peči z lesovino
bahavo lezejo v nedra okroglicam
da res vse vzplameni in skošati
ko se objamem z njihovo toploto

BRODEČ z roko sežem v prostor
VZVALOVIM potipam
ŠUMENJE zajamem
brodeč vzvalovim šumenje
tarejo
prekopicavajo nevidna
se v peščevju jedrca stvari

primaknem prgišče saj
kadar zgori

NEM SOGOVORNIK stal bi na vrtu v govoreči noči
GOVOREČI NOČI drobil bi temo
v drobno
drobnejše
najdrobnejše

še neskončno drobno
 da zažarel bi delec luknjičav
 ki skozenj bi vtril lahko le um
 v drobničav nov svet
 iz jedrc in grozdov
 jat in oblakov
 oceanov zvrtničenih v črnih luknjah

stal bi na vrtu
 nem sogovornik govoreči noči

POVRŠINA štirismerna kocka
 JE RUBIKOVA četrta gre v notranjost
 IN NA KONCU četrta gre v zunanost
 LEPO UREJENA površina je rubikova in na koncu lepo urejena

osemsmerna kocka
 peta gre še globlje
 šesta še dalj
 preostali sta prihranjeni za levodesno in desnolevo poluto

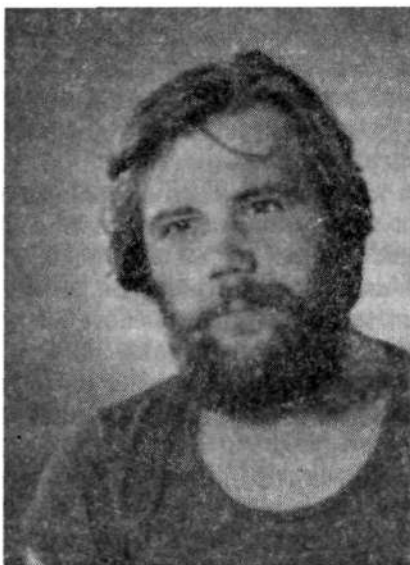
ko sem na levem boku ti gledam v obraz in se mi smeješ
 ko si na desnem boku mi gledaš v obraz in se ti smejem
 ko se obrnem na desni bok prestopiš čezme in ležeš na levi bok

včasih se malo manj smejiva in veliko več molčiva
 tudi s hrbti se rahlo božava in med usti je živ kisik

IN SI vroč zrak sredi sobe se v kroglo skepi
 S KOZARCEM na površini stegljivo in prozorno
 VODE debelovolnata in težka pletenina
 SPLAKNEM osami toploto zjedri žareči zdrob
 GRLO in raznosmernost se pospeškov še poveča

ko luč se sredi tega iz pike zlije
 in večja se v nove geometrije
 odtrepetava energija v sto lupinah
 mogoče so v zvezdah take eksplozije

si slečem majico
odvržem kar me noč in dan tlači
stopim skozi
in si s kozarcem vode splaknem grlo

Franjo
Frančič

Tiste čase je deževalo

1.

Pripotuješ, morje, val za valom, obala sploščeni kamni, sive skale, od sonca ožgane, mrgolenje vročega vzduha, koraki, votla žalost v tebi. Obisk v obmorskem mestecu, ozke ulice, mačke se plazijo po karminastih strehah, odmevi valov, prebujanja in sence poti: veter se zaganja ob polknice. Starodavne hiše tvorijo zid, nikogar ne poznaš, ko hodiš po zalivu, in peščenec ti škriplje pod nogami,

in morje so vrata, gladka modrina bode v oči. Odhodi, zvonjenje, brezupna praznina poletja, ljudje po hišah, glasovi, prepiri, rožljanje posode in jedilnega pribora. Beg, najeta soba, ležiš na divanu, gol, kot embrio, s starčevskim izrazom na obrazu. Ponoči je vročina še bolj neznosna, zgosti se, bobneči udarci srca, roke med nogami, usta so suha, veke svinčene. Zložil si malenkosti iz popotne torbe, knjige, perilo, toaletni pribor. Prižgeš luč in se obrneš na bok, uprasneš vžgalico in prižgeš cigareto. Rokokojska psiha stoji v kotu. Ko pozorneje pogledaš, vidiš, da so napol prilepljene tapete prhke in umazane, po kotih visijo pajčevine, stene so polne pismenk. Samo malo bolj pogledaš. Dnevi so si podobni, morje se srebrno leskeče, veliko je zelenja, oljk, cipres, murv, španskega bezga. Šum valov, pridušen smeh in gola telesa. Tančica večera, kopasti oblaki, temno nebo, prve kaplje, pršenje dežja, stojiš pri cerkvi svetega Jurija, zavihaš ovratnik in zamižiš. Spomniš se otroštva, stare grbaste ženice z rdečim nosom, spomniš se preplašenega dečka, vlaka, ki je drvel skozi noč, klečanja na hladnih tleh, sklenjenih rok, spomniš se nemirnega sna, tipanja po prazni postelji, spomniš se surovega glasu moškega, bledega obraza ženske, spomniš se otroka, ki ga